

Římskokatolická farnost
u kostela Neposkvrněného
Početí Panny Marie

č. 140
Seslání Ducha
Svatého
2023

VZKŘÍŠENÍ

FARNÍ ZPRAVODAJ

Moji milí,

máte před sebou svatodušní číslo našeho farního zpravodaje. Vychází ještě na konci května, mariánského měsíce ale také již otevírá měsíc červen – měsíc Ježíšova Božského Srdce se svátkem Božího Těla.

Seslání Ducha svatého – Maria – Eucharistie – jak se vzájemně propojují?

Každá svátost v sobě nese působení Ducha svatého v duši člověka. Tím více Nejsvětější svátost – svátost reálné přítomnosti a sebedarování našeho Pána Ježíše Krista v jeho božství i lidství, s jeho duší i tělem. Tak, jako se Syn Boží v lůně Panny Marie stal působením Ducha svatého člověkem – a Maria tak byla první a zároveň nejkrásnější monstrancí – tak se znovu slovo stává tělem na našich oltářích. Adorujeme jeho přítomnost v Nejsvětější svátosti, ale on přichází na oltář především proto, aby se nám daroval. Chce, abychom z něho čerpali sílu pro život, kterým bychom se mu podobali.

Z obsahu

- Úvodní slovo
- Zprávy z farnosti
- Bohuslav Korejs
- Kronika
- Eucharistie v mém životě
- Knižní okénko
- Pro děti
- Program farnosti v novém školním roce

Jako Bůh živil svůj lid na poušti manou, tak nás, svůj novozákoní lid, živí – také na poušti – sebou samým. Ve dvanácté kapitole Zjevení sv. Jana čteme o ženě, oděné sluncem, s měsícem pod nohama a korunou z dvanácti hvězd kolem hlavy. Ta žena bojuje s drakem, je vedena na poušť, kde má od Boha připravené místo a kde je také Bohem živena. To je řeč o nás, protože ona žena reprezentuje jak samotnou Pannu Marii, tak také církev – tedy nás. Jsme odkázáni na Boha a na pokrm od něho, abychom nezahynuli. Tento pokrm je ovocem jeho lásky, projevené do krajnosti v kalvarské oběti. Je to tedy nesmírně sliný pokrm. Čím více a intenzivněji si ho vezmeme k srdci – obrazně i doslova, tím lépe obstojíme ve všech zkouškách.

Kromě všech ostatních článků doporučuji k přečtení článek od P. Reginalda Garrigou-Lagrange o Eucharistickém srdci Ježíšově.

Váš otec Karel

■ ■ ■ ZPRÁVY

■ Noc kostelů v našem kostele

V pátek **2. června** od 18 hodin. Kostel je otevřený od 17 do 22 hodin k individuálním prohlídkám.

- 18.00 – mše svatá – celebruje P. Karel Kočí, varhanní doprovod Jakub Černý
 - 20.00 – flétnový koncert souboru MAGISTRI
 - 21.00 – individuální prohlídky kostela, meditace, modlitby
 - 21.30 hodin – modlitba se zpěvy z Taizé – doprovází farní hudební skupina Kalokazhatia, meditace, možnost zapálení svíčky a prosby, poděkování a modlitby za sebe nebo své blízké
 - 22.00 – závěrečná modlitba a zakončení večera
- Podrobnosti na <https://nockostelu.cz/kostel/238/>.

■ Knihovna v kavárně přesunuta na druhou červnovou neděli

V neděli 4. června se v naší farnosti koná první svaté přijímání. „Knihovna v kavárně“ konaná každou první nedělí v měsíci bude proto přesunuta na druhou červnovou neděli, kdy bychom rádi uspořádali neděli s dětskou knihou.

■ Nedělní dopoledne s dětskou knihou v kavárně

Zveme děti každého věku a jejich (pra)rodiče **v neděli 11. června** po dopoledních bohoslužbách do kavárničky. **Farní knihovna** zde nabídne pro děti mnoho novinek k prolískání a zapůjčení. Zároveň proběhne swap (výměna) dětských knih. **Karmelitánské nakladatelství pak pro malé i větší návštěvníky chystá překvapení.** Zveme čtenáře každého věku. Přijďte s námi (d)oslavit Den dětí, sezobnout lentilku nebo gumového medvídka a strávit hezkou chvíli s dětmi a knihami pro děti.

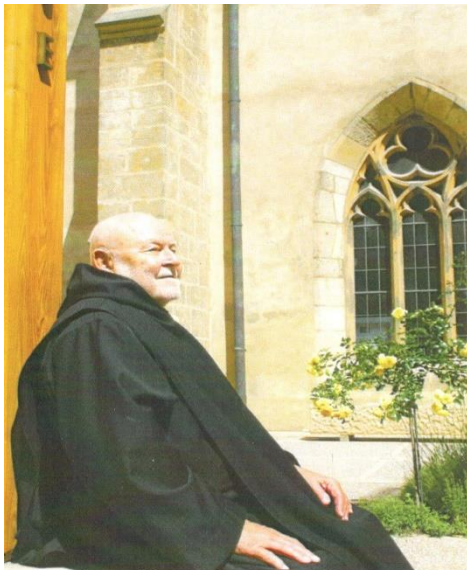
Swap (výměna) dětských knih je možnost poslat dál knihy, které doma již nevyužijete a vybrat s dětmi nové čtení na léto z ostatních darovaných knih. Knihy ke swapu je možné předat kdykoliv Lídě Burianové, knihovnici Kateřině Zýmové, nebo donést v neděli 11. 6. do kavárny.

■ Výročí posvěcení kostela

Výročí posvěcení kostela oslavíme v sobotu **17. června** při slavnostní mši svaté v 10 hodin, kterou bude celebrovat arcioopat břevnovského kláštera P. Petr Prokop Siostrzonek OSB u příležitosti oslavy 60. výročí kněžského svěcení P. Mariana Jana Nepomuka Klenera OSB.

Druhá slavnostní mše svatá bude večer v 18 hodin. Ranní mše svatá v 7 hodin tentokrát nebude.

Po mši svaté v 10 hodin i v 18 hodin zveme všechny na agapé do farního sálu. Uvítáme vaši pomoc s organizací i s příspěvky na pohoštění.

S velkou vděčností Pánu Bohu a Panně Marii
za dar novozákonního kněžství,
který jsem obdržel v neděli 23. června 1963
v litoměřické katedrále
z rukou Mons. Eduarda Nesceye,

obětují děkovnou mši svatou
u příležitosti 60. výročí svěcení
v sobotu 17. června 2023 v 10 hodin
v kostele Neposkvrněného početí Panny Marie
v Praze 10 – Strašnicích.

P. Marian Klener OSB

Po mši sv. bude příležitost k setkání ve farním sále.

■ Rytmická schola KΑΛΟΚΑΖΗΤΙΑ

Rádi zpíváte nebo hraje na hudební nástroj? Přijďte posílit naše řady. Doprovázíme nedělní dětskou mši sv. od 10.30 a zkusíme vždy hodinu přede mší, případně dle domluvy.

Pokud dáváte přednost kontemplativnějším písním, rádi Vás přivítáme každý třetí pátek na adoraci se zpěvy z Taizé. Zkouška je obvykle od 17.30.

Nechcete se vázat k dalším povinnostem? Nemusíte se bát, každý se zapojuje jen dle svých možností. V případě zájmu kontaktujte Ondřeje Hlaváče (723 584 027), nebo prostě přijďte.

■ Knihovna o prázdninách

Knihovna bude mít prázdniny od 2. července do konce srpna 2023. Knihy je možné si na prázdniny zapůjčit každou červnovou neděli až do 25. 6. včetně. Po prázdninách se na vás těšíme již 3. září celé dopoledne v kavárně.

Cestáři na cestě do Emauz

Kázání na pohřbu Bohuslava Korejse v chrámu Matky Boží před Týnem dne 21. dubna 2023

Drazí přátelé, sestry a bratři,

smrt člověka je pro něj samotného přerod do něčeho zcela nového, a i když někdo žije opravdu autentickým křesťanským životem, musí to být cosi doslova převratného. Ostatně tak se o tom vyjadřuje i sv. Pavel, když říká: „*My zvěstujeme, co oko nevidělo, co ucho neslyšelo, a nač člověk nikdy ani nepomyslel, co všechno Bůh připravil těm, kdo ho milují.*“ (1 Kor 2,9)

Pro nás pozůstalé je smrt člověka, zvláště člověka nám nějak blízkého, zarmoucením. I když se nejedná o tragickou smrt, nebo smrt v mladém věku, kdy je onen člověk doslova vyrván z našeho středu, vždy pocítujeme jakousi prázdnotu. Každý člověk chybí...

My křesťané zaplňujeme tuto prázdnotu jednak rozumnou úvahou, že smrt do života patří, a pak se především posilujeme vírou ve věčný život, nadějí ve shledání a láskou, o níž Píseň písní říká, že je „*silná jako smrt*“ (Pís 8,6). Dokonce víme, že je silnější než smrt, protože ten který nás miloval až do krajnosti, za nás zemřel, a svým zmrtvýchvstáním jednou provždy zničil moc smrti, takže se – až skoro výsměšně – můžeme s apoštolem Pavlem ptát: „*Smrti, kdepak je tvoje vítězství? Smrti, kdepak je tvůj bodec?*“ (1 Kor 15,55)

Jestliže je smrt součástí lidské existence, můžeme říci – součástí života, neboť věříme v život po smrti, pak je smyslem křesťanského pohřbu kromě jiného i uvažování o člověku jako o živém, nikoli jako o mrtvém.

Živý člověk jedná, působí, tvoří vztahy. Rád proto naslouchám jakémusi spíše zásadnímu než „poslednímu“ kázání zesnulého křesťana při jeho vlastním pohřbu. Pravda, mezi námi v rakvi tu leží jeho tělesná schránka, nemůže mluvit, nemůže nic. Ale to, co během svého života nestrádal, hřivny, s nimiž hospodařil, už nyní vydávají počet a jeho životní příběh promlouvá.

Platí-li to o každém křesťanovi, o to víc to platí o zesnulém, s nímž se loučíme dnes: o Bohuslavu Korejsovi. Říkali jsme mu různě: nejbližší mu říkali Slávku, ti, které učil, o něm mluvili jako o panu profesoru Korejsovi, pro nás rodinné přátele a jeho „učně“ to byl prostě „pan Korejs“. A toto prosté oslovení – což jsem vždy pocítoval – v sobě zahrnovalo i velkou porci úcty. Nikdy jsem nepotřeboval Bohuslava Korejse zdobit nějakými dalšími tituly, pojem „pan Korejs“ vždy naprosto stačil.

Všichni víme, čím žil. Byl duší i tělem hudebníkem. Ale to by bylo málo. Byl hudebníkem, jehož umění mělo sloužit Bohu. A stalo se tak: Sloužilo a slouží, a věřím, že bude sloužit ještě dlouho... I to by ovšem bylo málo. To nejpodstatnější asi je, že byl opravdu věřícím, autentickým křesťanem-katolíkem, a že byl osobností.

Jeho světem byla liturgie. Nikoli jen jakési obřady, ale liturgie jako opravdová, hluboká a autentická služba Bohu a člověku. Kdysi mi napsal v jednom věnování: „*Chceš-li následovat mne i ty, kteří zde byli přede mnou, zapamatuj si: oslava Boží je neslučitelná s pohodlností a lacinou líbivostí!*“ (jaro 1991). To je myslím – alespoň pro mě – jeho testament. Oslavovat Boha až na dřeň své existence.

Měl jsem to privilegium, že jsem mohl vedle něho vyrůstat. Pochopitelně si to nepamatuji, ale nebudu daleko od pravdy, když řeknu, že nevím, jestli jsem dříve vnímal jeho

zpěv a varhanní doprovod ve strašnickém kostele nebo jestli jsem dříve mluvil. Každopádně se k tomu váže jedna anekdota: Když hrál kdysi píseň Tvůrce mocný, prý jsem rušil liturgické shromáždění svým voláním: Cestáři, cestáři! To byla velmi populární píseň s názvem „Cestářská“, zpívaná Jiřím Strakou, která asi byla v té době často hraná v rádiu. Můj výrok tehdy tak zlidověl, že pan Korejs ještě dlouho říkal: „Jdu hrát Cestáře“, když se zpívala píseň Tvůrce mocný.

Další vzpomínka je na Karlštejn. V roce 1978 se připomínalo 600 let od smrti Karla IV. Bylo mi sedm let a z celé slavné bohoslužby si pamatuji jen, že jsem stál na schodech mezi lidmi, utopen mezi kožichy a kabáty, nic jsem neviděl a bolely mě nohy. Ale slyšel jsem hudbu sboru řízeného panem Korejsem. Hudbu, která byla krásná, jejíž krása se ovšem nevztahovala sama k sobě. Vedla k přemýšlení a modlitbě za zemřelého císaře a krále. Dodnes, když přijdu na Karlštejn, dívám se na ty prostory právě očima tohoto zážitku.

Od svých čtrnácti let jsem chodil hrát do kaple ve Strašnicích. Hrál jsem sice v neděli až na mši svaté pro děti v 10.30 hodin, ale chodil jsem už na sedmou a na devátou, na níž hrál pan Korejs, ministrovat. Mezi sedmou a devátou jsem měl možnost chodit na snídani na faru, kde pan farář s panem Korejsem u dobrých buchet a kávy „vedli řeči“. O čem jiném, než o liturgii a hudbě. Zakoušel jsem tak v přímém přenosu vznik žalmových zpěvů a odpovědí, jejich testování v liturgickém provozu.

Ve Strašnicích jsem mohl zpívat ve Svatém týdnu pašije. Měl jsem značnou trému, ale nějak jsme vždy dospěli ke konci. Pamatuji si, že mi zpěváci s panem Korejsem v čele říkali, že jsem zmiňován ve velkopátečních „Výčitkách Spasitelových“. Když jsem se divil, odpověď zněla: přece ve slovech „A tys mě přibil na kříž!“ – Bylo to někdy úsměvné. Nikdy to však nebyla rutina, ale vždy hluboké prožívání posvátného děje a snaha o co nejlepší službu Bohu.

Pak jsem jednoho dne přišel sem do Týnského chrámu. Nejprve do pracovny – bytu pana Korejse v budově Týnské školy. Byla to taková špeluňka, ale právě zde vznikalo to podstatné z liturgických zpěvů. Dostal jsem koblihu, ponorným vařičem se uvařila voda na kávu – a opět „se vedly řeči“. Zažil jsem tu i přípravu některých jáhnů na jejich premiéru Exultet a podobně.

Mohu říci, že pan Korejs velmi zásadně poznamenal mé dospívání, zrání a také proces, kdy jsem si tvořil vkus a žebříček hodnot. Samozřejmě jsem to ve své mladické nerozvážnosti přeháněl a chodil jsem dokonce oblékaný jako on: s baretem, v černých polobotkách, modrém kabátě a s příruční aktovkou. Byli lidé, kterým to vadilo, byli tací, kteří se mi směli, ale mně to nevadilo.

Proč to všechno říkám? Rád bych na tom ilustroval proces, který jsme v blízkosti pana Korejse mnozí prožívali. Provozovaná hudba, pohled na hluboce věřícího, a přitom racionálně uvažujícího člověka přitahovaly. A možná ve stejném poměru jako hudba, množství vyprávěných příběhů. To – jsem přesvědčen – bylo velmi podobné tomu, co jsme slyšeli v dnešním evangeliu. Pan Korejs nepřednášel, nepředváděl se, ale kráčel s námi po cestě víry a oslavy Boží, jako kdysi Kristus s učedníky do Emauz. Nepamatuji si, že by propadal nějakým chmurám, spíše vždy rozpaloval srdce a mysl. Jeho výuka – to byl vlastně vždycky především příklad, až následně ilustrovaný slovem. Každé přirovnání kulhá a nechci zde přirovnávat pana Korejse ke Kristu Pánu – to by bylo přece jen dosti opovážlivé a on první by se bránil, – ale přece šel možná bezděky tak silně v Ježíšových stopách, že si osvojil tuto jeho metodu předávání ohně a ducha: příklad, vyprávění, důslednost, a především fakt,

že život se odehrává na cestě. Právě na cestě do Emauz, kdy poznáváme Pána ve slově a v lámání chleba.

Dnešní doba často lamentuje nad poměry, nedostatkem osobností. Jsme tím nakaženi jako jedem, vytrácí se radost a přichází rozčarování, smutek a hněv. Jsme přesvědčeni, že se loď potápí, a přitom se nemáme nijak zle. Moudří lidé říkají, že to bylo tak vždycky, že výrok: „*Jó, to za našich mladých let to bylo tak či onak...*“ je nesmrtelný. Co s tím? Myslím, že tady před rakví, v níž odpočívá tělo našeho zemřelého bychom si měli slíbit sami sobě, Bohu, a tak trochu i jeden druhému, že když truchlíme nad osobností, chceme vzít na sebe závazek, abychom se osobnostmi sami stávali. Nebude to hned a bude to jen ztěžka, pokud budeme stavět na sobě. Ale pokud se náš život bude podobat cestě se Vzkříšeným do Emauz, po cestě se určitě něco stane. Možná na to přijdeme až v cíli, kdy se nám otevřou oči a kdy se budeme divit: „*Což nám nehořelo srdce, když k nám na cestě mluvil a odhaloval smysl Písma?*“ (Lk 24,32) Nikdy na to není pozdě a dnes je jedinečná příležitost se na takovou cestu vydat. A pokud se nejen vydáme na cestu, ale cestu budeme připravovat i pro druhé, můžeme se tak stávat jakýmisi „Cestáři na cestě do Emauz“.

Děkujeme tedy Pánu Bohu za život pana Korejse, za jeho dílo, za všechny okamžiky s ním prožité, které nás vedly k autentické službě Bohu a k jeho chvále a oslavě. Utěšujme se nadějí na opětovné shledání tam, kde už nebude nic jiného než chvála a sláva Boží. A nezapomeňme při vši té chvále také za našeho zemřelého Bohuslava Korejse prosit, aby mu Pán odpustil, čím se snad proti němu provinil, a aby ho přijal tam, kde „*měšťané nebeští Bohu pilně slouží.*“

Stanislav Příbyl

Několik postřehů pamětníka

Kořeny hudebního vzdělání zvěčnělého lze hledat u prof. Miroslava Venhody a jeho školy, které jsem sám jako středoškolák s vysokým osobním zájmem o hudbu sledoval na různých přednáškách i chrámových a koncertních vystoupeních. Proto teď zjišťuji, že jsem zřejmě navštívil již za protektorátu mnoho koncertů jak Kühnova dětského sboru, tak i v dalších letech Českého pěveckého sboru, v nichž pan Korejs působil. Zvláště to bylo při vystoupeních s Českou filharmonií pod mnoha slavnými dirigenty. Tehdy však ještě pro mne „zapadl v davu kolektivu“.

Zavilé nepřátelství po změnách v únoru 1948 donutilo p. Korejse žít se nehudební (většinou dělnickou) činností, takže k částečnému zmírnění došlo až v r. 1953, kdy začal působit jako varhaník v naší strašnické farnosti, kde byl později jmenován do funkce regenschoriho. Ač jsem byl pouze o čtyři roky mladší, musel jsem obdivovat, jak vysoké umělecké i organizační úrovně již tehdy dosáhl. Oficiální spolupráce Korejsova s námi skončila v r. 1964, kdy byl pověřen funkcí ředitele kůru ve významné farnosti Týnského chrámu na Praze 1. Občas se i pak u nás ukázal i se svým sborem Týnských literátů jako host.

Příchod B. Korejse do Strašnic znamenal pro farnost nesporný umělecký kvalitativní posun, i když se vzhledem k jeho tehdejšímu dělnickým profesím omezoval prakticky jen na neděle (soboty bývaly pracovními dny s kratší pracovní dobou) a hlavní svátky.

B. Korejs angažoval ve svém sboru i vlastní manželku a od útlých dětských let vodil do kostela milé děvčátko — dcerušku Zdislavu. Se sborem Týnských literátů vystupoval na různých koncertech (sám jako dirigent byl ve fraku). Na několika jsem byl přítomen, byly vesměs velmi úspěšné.

Pokládal jsem za osobní povinnost vzdát poctu prof. Korejsovi při jeho pohřebních obřadech ve zcela naplněném Týnském chrámu, kde jsem zahlédl i několik strašnických farníků, které znám „od vidění“. Režie byla sice v rukou řádu maltézských rytířů, ale celému obřadu předsedal litoměřický diecézní biskup Mons. Jan Baxant. Tím byla symbolicky vyjádřena vděčnost České biskupské konference zesnulému za jeho iniciativní reformu zpěvu lidu při liturgii, kterou schválily jak ČBK, tak i Vatikán. Když byla rakev po obřadech vynesena na Staroměstské náměstí, naložena do pohřebního vozu a po závěrečném požehnání kondukt kněží se vrátil zpět do chrámu, zůstali příbuzní na místě a přijímali osobní projevy soustrasti od dlouhé řady kondolujících. Oslovil jsem dnes nejstarší žijící dceru paní Zdislavu Rejškovou a připomenul svůj vztah k zesnulému včetně vzpomínky na „strašnickou éru“.

Vysoce oceňuji při návštěvách bohoslužeb v naší farnosti, že Korejsovy žalmy a zpěvy lidu se staly jejich trvalou součástí.

Dr. Václav Němec

O mrtvých jen dobře

Říká se: „o mrtvých jen dobře“. Někdy tento slogan používáme ze slušnosti nebo z ohledů k pozůstalým, v duchu dalšího oblíbeného rčení: „co jsme si, to jsme si.“ Už je to přece všechno za námi. U pana Bohuslava Korejse však „o mrtvých jen dobře“ platí do písmene.

Nepřísluší mi rozepisovat se zde o jeho muzikantských kvalitách a aktivitách. Chci se však zmínit ještě o jednom, a to neméně důležitém dopadu jeho hudebního a pedagogického vedení, totiž o práci s mládeží.

Pan Korejs současně s jinými aktivitami působil téměř celý aktivní život jako varhaník a ředitel kůru v této farnosti Neposkrvněného početí P. Marie, zde ve Strašnicích (rozuměj, v původní provizorní kapli). Zde založil a vedl několik pěveckých sborů. Vychoval minimálně dvě generace sborových zpěváků. Já i moje sestra Ludmila jsme od útlého dětství „chodily k panu Korejsovi do sboru“. Pokud mohu mluvit za sebe, jeho hudební a pedagogické vedení mi otevřelo dveře do nádherného světa hudby. Především však ve mně vzbudilo celoživotní lásku ke sborovému zpěvu a lidskému hlasu, jako nejdokonalejšímu hudebnímu nástroji.

A nejen to. Později, v šedesátých a sedmdesátých letech, v době primitivní a surové komunistické propagandy jsme, díky působení ve Sboru pražských literátů pod vedením Bohuslava Korejse, měly vzácnou možnost setkat se s mnoha úžasnými osobnostmi. A to jak z církevního, tak i uměleckého prostředí. To vše mělo silný vliv na utváření osobnosti mladého člověka. Zde jsme také našly své celoživotní věrné přátele.

Přála bych všem dětem a zejména dospívajícím, aby měli možnost dozrávat pod vlivem uslechtilých a charakterních vzorů. Pan Bohuslav Korejs takovým vzorem byl a stále je. Kéž mu milý Pán Bůh, na přímlovu sv. Cecílie – patronky hudebníků, dá věčnou radost!

Za vděčné zpěváky všech věkových kategorií

Marie Dvořáková

Vypravěč

Pana Bohuslava Korejse jsem potkala v šedesátých letech minulého století. Náš tehdejší pan farář v Hejnicích se s Korejsovými znal a pozval je. Přijelo 10–15 lidí. Pan Korejs hrál na varhany a ostatní zpívali. Říkali si "literáti". Korejsovým se u nás moc líbilo, a tak zůstali déle, a pak se k nám často vraceli. Spali u naší babičky. Můj bratr se učil hrát na varhany, protože tam nikdo jiný nebyl. Tak se učil i od pana Korejse. Pan Korejs byl úžasný vypravěč, začal vyprávět cestou z kostela, a pak jsme ještě stáli dlouhou dobu u branky, než příběh skončil.

Náš pan farář nás v té době připravoval na svátost biřmování. Bylo nás pět. Byli jsme biřmováni v kapli Arcibiskupského paláce. Paní Korejsová byla moje biřmovací kmotra. Ten den jsme tehdy zakončili v letním kině na dnešním Výstavišti filmem Tomáš Becket.

Byl to pro mě nezapomenutelný zážitek.

L. Hulenová

Jak jsem poznala rodinu Korejsových v římskokatolickém kostele na proboštví v Roudnici nad Labem v letech 1942–1945

V době druhé světové války zakázali fašisté výuku náboženství na gymnáziu v českém jazyce. P. Josef Pikora zákaz nerespektoval, a tak skončil v koncentračním táboře Dachau. Chyběl nám, modlili jsme se za něho, aby se ve zdraví vrátil.

Jeho nástupce byl P. Zdeněk Korejs, nejstarší syn Korejsových. Byl to velký Boží dar!

Přistěhoval si i harmonium. Založil pěvecký sbor. Rádi jsme zpívali lidové i náboženské písně, které on sám komponoval. Byly oblíbené, zpěvné, milé a radostné, prostě nezapomenutelné! Seznámil nás i s příbramským sborem. S celým roudnickým pěveckým sborem jsme pak za nimi cestovali na Svatou Horu.

První půlnoční jsme zpívali od autora Eduarda Mahlera (z hudebního nakladatelství Al. Zelinka v Březových Horách). Dle vyjádření autora – lidová zpěvnost měla vrátit katolíky do našich kostelů, protože přestupovali do nově založené církve československé, aby bojkotovali Řím.

Válka v roce 1945 skončila a P. Josef Pikora se vrátil na naši faru v Roudnici a P. Zdeněk Korejs byl jmenován na faru do Račiněvsí. S P. Zdeňkem byla v kontaktu celá zpívající rodina. Neopustili jej zpěváci z Březových Hor, kteří též poznali náš roudnický menší sbor. Písně P. Zdeňka se nezapomínají, jsou milé, radostné a veselé!

Do Račiněvsí jsme jezdili na kolech na májové. Zpívali jsme za řízení Mirka Hälbiga, nadaného dirigenta, sbormistra a zpěváka. Díky P. Zdeňku Korejsovi byl i pokřtěn.

A díky P. Jaromírovi Korejsovi, druhému mladšímu bratrovi, jsme získávali vstupenky do Operety v Karlíně, např. na Mamzelle Nitouche s Oldřichem Novým.

Těž k nám ještě často jezdil gymnazista Bohuslav Korejs, nejmladší a nejnadanější syn Korejsových. Zpívali jsme s ním o Vánocích Krkonošské koledy v Praze u Svatého Kříže, kde byl tenkrát jejich tatínek Emil Korejs regenschori.

Kvůli pěveckému sboru našeho proboštského kostela jsem nechtěla Roudnici opustit. K mému velkému překvapení mě na mé první pražské půlnoční v roce 1968 ve strašnické kapli přátelsky vítal varhaník Bohuslav Korejs. Hned jsem se stala členkou jeho pěveckého sboru "literátů".

Byly to krásné časy vždy ve zpěvu a vzájemném porozumění. Pán Bůh zaplať!

Marie Beková

Klíč

Po dlouhé roky, co pan Bohuslav Korejs hrál na varhany ve strašnickém kostele, měl svůj klíč od kůru. Tedy nemusel do sakristie a v neděli ráno, když šel na mši od 7 hodin, chodil rovnou na kůr. Klíč měl ještě nějakou dobu u sebe i poté, co již aktivně nehrál, ale stále byl k dispozici, aby poradil a stále na dálku sledoval dění v kostele a na kůru.

Při jedné mé návštěvě u něj doma mi tento klíč předal a od té doby ho mám já. Je to obyčejný ošoupaný klíč. Nekonalo se žádné velkolepé předání pořádného těžkého klíče, je to jen malý nenápadný klíč, který mezi ostatními nijak nevyčnívá. Jenže s tímhle nenápadným klíčem mi byl předán velký závazek, který mi tenhle klíč neustále připomíná. A tak pokaždé, když jdu na kůr, vzpomenu na pana Korejse. A kdyby mi to náhodou nepřipomněl ten malý klíč, připomenou mi to noty. Používám stále doprovody, které napsal buď pro jiné nebo pro mne. Na kůru také používáme spousty not, které svým krásným rukopisem psal. Pan Korejs totiž psal noty vždy velmi pečlivě speciálním perem namáčeným do kalamáře a měl krásný rukopis. Když zjistil, jak jsem se naučila psát noty během školní docházky a že mi to moc nejde, vůbec se mu to nelíbilo. A tak se to rozhodl napravit. Ukázal mi, jak se používá notové pero a trpělivě mne učil, jak si lépe poradit při psaní not.

Různých skladeb napsal spousty. Psal pro sbory, celkem sedm ordinárií, doprovody k písním z Kancionálu a z Mešních zpěvů a mnoho dalšího. To neznámější od něj známe určitě všichni – zhudebnění žalmů, které zpíváme při bohoslužbách. Lidé už ale většinou nevědí, že pan Korejs spolupracoval také na přípravě zpěvníku Mešní zpěvy, který vznikal tajně po dobu 10 let. Připravovali to odborníci, kteří ale nejsou uvedeni v tiráži, po celou dobu se dařilo tajit vše před StB. Ale to by bylo na delší samostatný článek.

Ve strašnické farnosti začal p. Korejs působit v roce 1953. Když už nemohl chodit hrát, stále se zajímal o dění na kůru a byl vždy ochoten nám poradit a pomáhat. Tím, že nám zanechal spoustu notového materiálu a zpěvníky se svými poznámkami, dovoluji si tvrdit, že strašnický kůr nikdy neopustil.

Tedy pan Bohuslav Korejs působil na strašnickém kůru od roku 1953 až do roku 2023. A jsem přesvědčena, že na nás bude dohlížet, a hlavně nám pomáhat i nadále.

Pavla Jůzová

Raduj se a vesel MŽ 63 JK 404

P.J.
14.4.2010

■ ■ SENIORSKÁ PUTOVÁNÍ

Senioři, farníci ze Strašnic už tradičně vycházejí každý měsíc navštívit nějakou kulturní pamětihodnost.

Na první jarní – ač téměř zimní, seniorskou výpravu jsme vyjeli do Jílového u Prahy. Ve zdejších muzeu jsme shlédli nevšední výstavu s názvem Česká vrcholná gotika v modelech, jejímiž tvůrci jsou studenti Pražské architektury. K vidění je asi 20 architektonických skvostů vrcholné gotiky v měřítku 1:100 vyrobené z dřevitého materiálu a provedené do nejjemnějších detailů. Jednotlivé objekty jsou ztvárněny v podobě, kterou měly za vlády Karla IV. Nacházíme zde architekturu, kterou dodnes můžeme obdivovat v pražských ulicích: Staroměstskou a Novoměstskou radnici, Pražský hrad, Emauzy... Můžeme vidět i stavby zaniklé: Kapli Božího těla, Zbraslavský klášter, Betlémskou kapli...

Poté jsme si prohlédli expozici Ora et labora (Modli se a pracuj), která je věnovaná benediktinskému klášteru Stětí sv. Jana Křtitele na Ostrově u Davle založenému v roce 999. Byl to třetí řeholní dům v Čechách.

Velmi zajímavá expozice je i Historie těžby a zpracování zlata. Seznamuje nás s výskytem zlata v přírodě, jeho dolování a zpracování zlatonosné rudy i rýžování.

Zdeňka Bajerová

25. dubna jsme se my senioři vydali na prohlídku chrámu sv. Antonína Paduánského na Strossmayerově náměstí. Přivítal nás jáhen tamějšího kostela pan Jiří Beran. Seznámil nás s historií kostela a poukázal na místní umělecká díla.

Až do 13. století sloužil obci Bubny a Holešovice nedaleký kostelík sv. Klimenta. Obyvatel a věřících přibývalo a kostelík svou kapacitou nestačil. Proto byl ustanoven Spolek pro výstavbu kostela, v jehož čele stál otec Antonín Nepil. Podle jeho křestního jména byl vybrán jako patron sv. Antonín Paduánský a jemu byl chrám zasvěcen. Stavět se začalo v roce 1908, architektem byl František Mikš. Často se muselo čekat, nedostávalo se peněz. Stavba v novogotickém stylu byla dokončena v roce 1914 a tehdy byl kostel vysvěcen. Vznosný, vysoký chrám se stal dominantou obce. Jeho průčelí má dvě vysoké věže se zvony a je ozdobeno několika sochami světců. Vlevo od vchodu je nově opraven dřevěný kříž a do daleka září zlatý korpus Krista. Kostel je trojlodní, má křížovou klenbu a dvě řady sloupoví. Vnitřní prohlídku jsme začali v presbytáři u gotického oltáře s freskami připomínajícími život sv. Antonína. V pravé postranní lodi je oltář Panny Marie s Ježíškem s biblickými výjevy, který se ve svatém týdnu zavírá. Kazatelna je z umělého kamene a po jejím obvodu jsou vyobrazení čtyři evangelisté. Místní chloubou je Slovanský betlém pojmenovaný podle národních oblečků figurek. Bohužel jsme si ho nemohli prohlédnout, je uzavřený a dobře zabezpečený a otvírat se bude až zase o Vánocích. Vlevo od vchodu je Lurdská jeskyně, u které jsme chvíli postáli. Velmi krásné jsou okenní vitráže s obrazy světců. Pan jáhen nás upozornil též na pěkné a kvalitní varhany, na kterých se koncertuje.

Sv. Antonín je významný světec, narodil se v Lisabonu a zemřel v Padově ve věku 35 let. Svatořečen byl 11 měsíců po své smrti. Za svůj krátký život zanechal za sebou velké duchovní dílo. K jeho cti byl v Padově postaven veliký chrám, který ukrývá též jeho ostatky. Tisíce poutníků toto místo navštěvují.

V České republice je mnoho chrámů zasvěcených sv. Antonínovi. Kostel na Strossmayerově náměstí nese označení kulturní památka ČR.

Alena Šm.

V březnu a v dubnu setkání seniorů obohatila svými zajímavými příspěvky naše farnice Stanislava Jechová. Březnová prezentace o utrpení Pána Ježíše podle nejnovějších studií Turínského plátna spolu s úryvky z pašijí nás všechny ponořila do té pravé postní meditace. V dubnu jsme naopak nad rouškou Svaté Tváře z Manopella, nad Turínským plátnem a nad Veroníčinou rouškou z Ovieda žasli nad pravostí relikvií, které potvrzují Kristovo vzkříšení.

Paní Marie Hanáková přinesla na pohoštění výborné Boží milosti. Zde je slíbený recept: 3 žloutky, 2 dkg hladké mouky, 3-4 lžiče zakysané smetany, 1 plochá kávová lžička prášku do pečiva, 2 lžiče vody nebo rumu. Z těsta se vyválí placka a podlouhlé obdélníčky se uprostřed nakrojí a jeden konec se provlékne. smaží se v rozpáleném oleji. Hotové se obalí v cukru. Dobrou chuť!

Jak vidíte, senioři mají stále co na práci, těšíme se na další zájemce, kteří obohatí naše společenství.

Lída

■ ■ KVĚTNOVÝ VÝLET S DĚTMI DO POSÁZAVÍ

Na svátek Dne vítězství, tedy 8. května se skupinka ostřílených táborníků a několika nových tváří sešla v ranních hodinách na Hájích, kde začal náš celodenní výlet. Po rozloučení s rodiči jsme se vydali na krátkou cestu autobusem do Ondřejova. V ještě rozespalém Ondřejově jsme započali naši celkem 12 km trasu návštěvou hvězdárny. Zde jsme se na chvíli zastavili, posvačili a zahráli si pár seznamovacích her. Poté už jsme vyrazili na cestu za řekou Sázavou a zříceninou hradu Zlenice. Celou cestu jsme museli mít oči na stopkách, jelikož se mezi námi nacházel chřestýš, kterého jsme se vždy snažili odhalit.

Jakmile jsme sešli k řece, zastavili jsme a vybalili obědy, které nám rodiče připravili. Po obědě jsme pokračovali po příjemné stezce podél Sázavy až ke zřícenině. Nohy už nás sice začínaly trochu bolet, ale i tak jsme na zříceninu vyšplhali. Pod zříceninou jsme se poté zastavili na občerstvení v podobě zmrzliny a pak už jen krátká cesta na vlak do Senohrab. V půl šesté jsme se trošku unavení a ze sluníčka připálení, ale přesto usměvaví, vrátili do Prahy a ukončili tak náš krásný květnový výlet.

Děkuji všem dětem a vedoucím za krásný den a už se nemůžu dočkat dalšího společného dobrodružství v létě.

Hanka Dvořáková

■ ■ ■ TĚMA

■ ■ EUCHARISTIE V MÉM ŽIVOTĚ

Eucharistie v duchovním životě nepokřtěných

Když jsem se stal před zhruba 10 lety věřícím, myslel jsem si, že církev ke své víře nepotřebuji. Jak se ale můj vztah s Bohem prohluboval, zatoužil jsem setkávat se s Kristem i v jeho církvi a svátostech. Letos o Velké noci jsem přijal po téměř dvouleté přípravě svátost křtu, rád bych se ale podělil o to, jakou roli hrála v mém životě eucharistie před přijetím iniciačních svátostí.

Již když jsem se jako nepokřtěný účastnil mši, snažil jsem se během bohoslužby obětí myslet na to, za co chci ve svém životě Bohu poděkovat, co přináším jako oběť před Kristův oltář, co se mi nedaří a co v mém životě má Kristova oběť na kříži i znovuzpřítomněná oběť na oltáři proměnit.

Věřil jsem a věřím, že to, co jsem před Boha při mši v podobě díků a proseb přinesl, je proměněno, má nový význam, je požehnané, děje se dál v Boží přítomnosti. A tak, že se při eucharistické oslavě proměňuji i já a můj život, i když jsem ji jako katechumen nespokuslavil (na základě společného křestního kněžství všech křesťanů), ale byl jsem při ní hostem.

Už tehdy pro mě byla přítomnost při slavení eucharistie velmi obcerstvující a posilující. Totéž platilo i pro mé návštěvy kostelů, kdy jsem mohl někdy i zcela sám před svatostánkem ve ztichlém chrámu odevzdat Bohu to, co se mi nepovedlo nebo přijmout, co nebylo a není v mé moci změnit.

Oltářní svátost v mém životě byla nezaslouženým darem a posilou již v době, kdy jsem ještě nebyl pokřtěný a na přijetí svátostí jsem se připravoval. A i nyní, coby neofyt, ve mně vždy před přijímáním zvlášť silně rezonují slova „Pane, nezasloužím si...“

Jakub Petr

Eucharistie jako největší poklad katolické církve

Díky časopisu *Milujte se!* jsem objevila další rozměr Eucharistie. Číslo 42/2017 (ke stažení na webu www.milujte.se) je totiž z velké části věnováno **Obětnímu charakteru Eucharistie**. V úvodníku P. Marek Dunda stručně připomíná fakt, jak si v 16. století katolická církev uhájila své učení o mši svaté, chápané jako zpřítomnění Ježíše Krista na Kalvárii, před protestantismem, a jak to tehdy oživilo hodnotu každé slavené Eucharistie. I dnes máme k dispozici události, které mohou znovu připomenout duchovní sílu, která má Církev už dvě tisíciletí v oběti mši svaté... a to například eucharistickými zázraky jako přímé znamení z nebes.

V dubnu 2016 byl, po více než dvouletém zkoumání církevními úřady, oficiálně oznámen nejnovější eucharistický zázrak, a to nedaleko českých hranic v polském městě Lehnici (polsky Legnica).

25. prosince 2013 v kostele sv. Hyacinta v Lehnici během vánoční mše nedopatřením na podlahu upadla konsekrovaná hostie. Kněz ji okamžitě zvedl a v souladu se směrnicemi platnými pro tyto případy ji ihned vložil do nádoby s vodou a uložil do svatostánku, aby se zde po několika dnech rozplynula.

Po 10 dnech ve vodě se ovšem hostie nejenže nerozložila, ale na povrchu se objevilo červené zabarvení jakoby od krve. Po dalších 14 dnech se bílá část hostie přece jen konečně rozpustila, ale červená část o velikosti 1,5 x 0,5 centimetru zůstala.

Členové církevní komise nechali tento tajemný vzorek zkoumat vědci z několika výzkumných institucí. Ve výsledných zprávách histopatologické a následně patomorfologické analýzy se uvádí, že ve vzorku byly nalezeny tkáňové fragmenty připomínající srdeční sval, a to se změnami, které často provázejí agónii. Genetické vyšetření pak ukázalo na lidský původ tkání. Hostie se evidentně stala tkání identickou s tkání živého srdce, které trpí v agónii: že by hmatatelná připomínka utrpení Spasitele na kříži, nebo utrpení Spasitele, na kterého tento svět zapomíná...?

Dnes je relikvie v kostele sv. Hyacinta vystavena k uctívání věřících, spolu se systematickou katechezí ohledně eucharistického kultu a s knihou, do které jsou zaznamenávány milosti a události nadpřirozeného charakteru.

A to zdaleka není vše.

Podobným způsobem jako v Lehnici nás Kristus „prosil“ o víru v jeho přítomnost v Eucharistii při jiných zázračných znameních, často zjevně podobných, znovu a znovu se opakujících... (zřejmě pro tvrdost našeho srdce...). Např. prakticky identický eucharistický zázrak, který se udál opět v Polsku, tentokrát v Sokólce v kostele sv. Antonína Paduánského v roce 2008, což je také docela nedávno.

A jestli znáte mladého člena nové generace blahořečených, italského teenagera Carlose Acutise, který odešel na věčnost v 15 letech, vězte, že ve spolupráci s Vatikánem stihl vytvořit dodnes aktivní web o eucharistických zázracích, které se udály po celém světě (www.miracolieucaaristici.org, dostupný v mnoha jazycích). Je jich neskutečné množství, dříve i dnes. A současná věda se i díky nim stává nejlepším spojencem Církve, protože musí chtít nechtě uznat, že se dějí fenomény, které přesahují lidský rozum a porušují přirozené zákony.

Je to bezesporu obrovské povzbuzení a láskyplné nakopnutí bránicí bezmyšlenkovitému a lhostejnému svatému přijímání. Záblesky uvědomění, jak klíčové je

setkání Ježíše ukrytého v Hostii s naší duší, aniž bychom to vnímali tělesnými smysly, se projevují zejména tehdy, když nemám příležitost ke svatému přijímání jít. Nejen v době nemoci (viz covid), ale třeba i v zemích, kde katolické kostely, katolické bohoslužby a katoličtí kněží téměř neexistují. Občas mě mrazí z představy, jestli se může jednou stát (jestli Bůh jednou dopustí), že by bylo tak málo vysvěcených kněží, jediných nositelů konsekrační moci (moci proměňovat chléb a víno v tělo a krev Krista), že bychom přijímat nemohli. Vše je krásně vzájemně propojené. Snad je zbytečné si malovat černé scénáře a raději je dobré se věrně za stávající i budoucí kněze modlit. Bez Eucharistie by totiž Církev neexistovala.

Eucharistické Srdce Ježíšovo a jeho dokonalé darování

Významný francouzský dominikán a novotomista Reginald Garrigou-Lagrange (1877-1964) v následujícím textu inspirujícím způsobem vysvětluje zejména vztah mezi svátostí eucharistie, kněžstvím a Nejsvětějším Srdcem Ježíšovým.

Nejsvětější Srdce Ježíšovo je znamením jeho lásky. Největším projevem lásky je darování sama sebe. Dobro je svou podstatou sdílející se, dobrota se přirozeně rozlévá. Sv. Tomáš praví: „Dobro se nejen přirozeně rozlévá, nýbrž čím je dokonalejší, s tím větší hojností a tím dokonaleji se sděluje.“

Proto slunce kolem sebe šíří světlo a teplo, proto rostliny a živočichové, když dospějí, dávají život druhé rostlině a druhému živočichu, proto velký umělec pojme a vytvoří veledílo a vědec se sdílí o své názory a objevy a dává žákům svého ducha, proto nakonec ctnostný člověk strhuje k ctnosti a apoštol, jenž má svatou vášeň dobra, dává duším to, co má sám nejlepšího, aby je přivedl k Bohu.

Mocí téže zásady bylo vhodné, praví sv. Tomáš, aby se Bůh nespokojil s tím, že nás stvořil, že nám dal bytí, život, rozum, posvěcující milost, účast na své přirozenosti, nýbrž aby se nám dal v osobě vtěleného Slova. I po pádu prvního člověka nás Bůh mohl pozvednout jiným způsobem, tím, že by nám poslal například nějakého proroka, jenž by nám oznámil podmínky nutné k odpuštění. Avšak on učinil nekonečně více - chtěl nám dát svého vlastního Syna jako Vykupitele: „Tak Bůh miloval svět, že dal svého jednorozeného Syna.“ (Jan 3,16)

Kněžské Srdce Ježíšovo a jeho darování na Kalvárii

Kristus sám řekl: „Nikdo nemá větší lásky než ten, kdo dá svůj život za své přátele.“ (Jan 15,13) A svatý Pavel v listu Židům píše: „Kristus praví, přicházejte na svět: Oběti ani dary jsi nechtěl, ale připravil jsi mi tělo, oběti zápalné a oběti za hřích se ti nelíbily. Tu jsem řekl: Hle, přicházím, Bože, abych vykonal tvou vůli.“ (Žid 10,5-7)

Při dokonalé oběti, kterou Spasitel, Kněz věčný, měl přinést, nemohlo být obětním darem nic jiného než on sám. To, co přináší v oběť, je on sám, jeho ukřižované tělo, jeho drahocenná krev, prolitá až do poslední kapky, celé jeho zmučené a nakonec kopím probodené srdce.

Jak po sv. Augustinovi ukazuje sv. Albert Veliký a sv. Tomáš, kněžství a oběť jsou tím dokonalejší,

1. čím kněz, prostředník mezi Bohem a lidmi, je úžeji spojen s Bohem a s lidem, za nějž má přinášet oběť klanění, prosby, zadostičinění a díkůčinění,
2. čím je obětní dar čistší, vzácnější a dokonaleji stráven,
3. čím více je kněz spojen s obětí, protože vnější zničení a obětování je pouze znamením vnitřního zničení a obětování knězova srdce, jež musí být skutečné, uvědomělé a hluboké, jak se sluší na největší úkon ctnosti nábožnosti, vnuknutý láskou Boží.

Ježíš Kristus, kněz od věčnosti a všeobecný prostředník, je svatost sama. Jeho lidství je podstatným a vrozeným způsobem posvěceno osobním spojením se Slovem a úkony jeho svaté duše mají boholidskou cenu, protože vycházejí z osoby Slova; proto měly zde na zemi záslužnou a odčínující cenu, vnitřně a naprosto nekonečnou. Jeho kněžské Srdce by nedovedlo být úžeji spojeno s Bohem než ve skutečnosti je, ani z druhé strany úžeji spojeno s lidmi, neboť Ježíš je hlavou mystického těla, jehož my jsme údy: „Kristus je hlavou církve, svého těla, jehož je Spasitelem.“ (Ef 5,23)

Kněžské Srdce Ježíšovo se na Kalvárii darovalo způsobem nejdokonalejším a nejintimnějším, jak samo oznámilo: „Proto mě Otec miluje, že dávám svůj život, abych jej zase přijal. Nikdo ho ode mne neodnímá, nýbrž já jej dávám sám od sebe. Mám moc jej dát a mám moc jej zase přijmout. Tento příkaz jsem dostal od svého Otce.“ (Jan 10,17-18)

Přečistý obětní dar, přinesený na kříži Ježíšem Kristem, je on sám, je to jeho ukřižované tělo, jeho prolitá krev, jeho rozdrásané Srdce. Ježíš je obětním darem i vzhledem k duši, kterou chce zcela vydat bolesti a kterou noří v naprostou odevzdanost: „Bože můj, Bože můj, proč jsi mě opustil!“ (Mk 15,34)

To je úplné obětování Beránka Božího, jenž snímá hříchy světa. Spojení kněze a obětního daru nemohlo být užší a pouto mezi obětí vnitřní a obětí vnější nemohlo být těsnější. Jestliže svatý Pavel řekl: „Sám sebe vydám za vaše duše, abych, i když vás miluji více, byl méně milován“ (2Kor 12,15), co bychom měli říci o Ježíši Kristu, jenž prolil za nás všechnu svou krev v getsemanské zahradě, při bičování, při korunování trním a na kříži!

Kristovo kněžské Srdce tuto drahocennou krev dalo velkomyslně pro naši spásu, jak píše sv. Pavel Židům: „Nikoliv skrze krev kozlů nebo telat, nýbrž skrze svou vlastní krev vešel Ježíš Kristus jednou provždy do velesvatyně, aby zjednal věčné vykoupění.“ (Žid 9,12) Jak překrásně to vyjadřuje liturgie, jež nás dokonale připravuje ke kontemplaci tohoto tajemství: „Kdokoliv vykoupe svůj šat v této krvi, očistí jeho skvrny a dá mu purpurový lesk, jímž se stane podobným téměř andělům a milým Králi... Vykoupil jsi nás, Pane, svou krví a učinil jsi z nás království našeho Boha.“ (Na svátek Drahocenné Krve Páně.)

Eucharistické Srdce Ježíšovo a jeho darování v ustanovení Nejsvětější svátosti

Jako Bůh Otec dává celou svou podstatu ve věčném plození Slova a vydechování Ducha svatého, jako se Bůh chtěl dát osobně ve vtělení Slova, tak se Ježíš chtěl dát osobně v eucharistii. A jeho kněžské Srdce se nazývá eucharistickým hlavně proto, že nám dalo eucharistii, tak jako čistý vzduch se nazývá zdravým, protože dává zdraví.

Ježíš Kristus se mohl spokojit s tím, že by ustanovil svátostné znamení milosti jako křest a biřmování; on nám však chtěl dát svátost, která obsahuje nejen milost, nýbrž samotného Původce milosti.

Poněvadž eucharistie je nejdokonalejší svátostí, vyšší než samo kněžské svěcení, výraz Eucharistické Srdce převyšuje výraz Srdce kněžské. Tento druhý je obsažen v předešlém,

neboť Ježíš, když nám dával eucharistii, ustanovil kněžství. Ostatně kněžským srdcem je možné nazývat i srdce služebníka Ježíše Krista, jako např. mluvíme o kněžském srdci arského faráře, kdežto výraz eucharistické Srdce bychom nemohli užít o nikom jiném, než o Srdci, jež nám dalo eucharistii.

V okamžiku, kdy nás měl zbavit své viditelné přítomnosti, Ježíš Kristus chtěl u nás zůstat osobně pod eucharistickou rouškou. Ve své lásce se k nám nemohl více naklonit, k nám nejmenším, nejchudším, nejopuštěnějším, nemohl se s námi už více spojit a dokonaleji se dát každému z nás. Jeho eucharistické Srdce nám dalo skutečnou přítomnost jeho těla, jeho krve, jeho duše a jeho božství. Všude na zemi, kde je na oltáři posvěcená hostie, zůstává s námi milý společník našeho vyhnanství. Je v každém svatostánku a trpělivě na nás čeká, chce nás vyslyšet, touží, abychom se k němu modlili.

Eucharistické Srdce Ježíšovo nám dalo eucharistii jako oběť, aby se na našich oltářích v podstatě opakovala[1] oběť kříže až do konce světa a aby se nám přivlastňovaly její plody. A při mši svaté se za nás neustále obětuje[2] Ježíš Kristus, jenž je hlavním Knězem. „Kristus stále žije, aby se za nás přimlouval,“ praví sv. Pavel (Žid 7,25). Činí to především při mši svaté, kde podle tridentského koncilu je týž kněz, jenž se za nás obětuje prostřednictvím svých služebníků nekrvavým způsobem, který se krvavým způsobem obětoval na kříži.

Toto vnitřní obětování, které neustále žije v Srdci Kristově, je jakoby duší nejsvětější oběti mše svaté a dává jí nekonečnou cenu. Ježíš Kristus takto neustále obětuje svému Otci naše klanění, prosby, zadostičinění a díkůčinění. Avšak je třeba mít na mysli především to, že je to vždy týž obětní dar, jenž je obětován, tělo Spasitelovo, jež bylo ukřižováno, a jeho drahocenná krev je svátostně prolita na oltáři, aby neustále smazávala hříchy světa.

Eucharistické Srdce Ježíšovo tím, že nám dalo eucharistii jako oběť, nám dalo také kněžství. Když Ježíš řekl apoštolům: „Pojďte za mnou a já z vás učiním rybáře duší“ (Mt 4,19), „nevylolili jste vy mne, nýbrž já jsem vylolil vás, abyste šli a přinesli užitek, a aby váš užitek zůstal“ (Jan 15,16), dal jim při poslední večeři moc proměňovat, aby tím neustále obnovovali svátost lásky. Eucharistie jako svátost a jako oběť nemůže trvat neustále bez kněžství a proto Spasitelova milost během věků už téměř po dva tisíce let dává vyklíčit a rozvinout se kněžským povoláním. A tak tomu bude až do skonání světa.

Eucharistické Srdce Ježíšovo se nám nakonec dává ve svatém přijímání. Spasitel se nám dává za pokrm, ne abychom ho proměnili v sebe, nýbrž abychom se stávali stále podobnější jemu, abychom byli stále více oživováni jím, přivtělováni k němu. Jednou řekl svatý Kateřině Sienské: „Já si vezmu tvé srdce a dám ti své.“ To bylo viditelné označení toho, co se děje duchovně ve vroucím svatém přijímání, v němž naše srdce umírá své malosti, svému egoismu, své sebelásce, aby se rozšířilo a stalo podobným Srdci Kristovu čistotou, silou a velkomyslností. Jindy zase Spasitel udělil též světici milost pít dlouhými doušky z rány jeho Srdce: opět symbol vroucího svatého přijímání, při němž se duše duchovně napájí v Srdci Ježíšově, výhni nových milostí, sladkém útočišti skrytého života, učiteli tajemství sjednocení s Bohem, Srdci toho, jenž spí, ale který bdí neustále.

Svatý Pavel praví (1Kor 10,16): „Zdali kalich požehnání, který žehnáme, není společenstvím krve Kristovy?“ A jak poznamenává svatý Tomáš, kněz při mši svaté, když přijímá drahocennou krev, přijímá za sebe i za věřící.

Eucharistické Srdce Ježíšovo a jeho každodenní a neustálé darování

Konečně Ježíš nám dává každodenně eucharistii jako svátost a jako oběť. Neustále, v každém okamžiku je na povrchu země sloužena jedna z četných mší svatých, všude, kde svítí slunce. Je to neustálý projev milosrdné lásky Kristovy, která odpovídá na všechny duchovní potřeby každé doby a každé duše. „Kristus,“ praví sv. Pavel v listu Efezským, „miloval církev a vydal za ni sebe sama, aby ji posvětil, když ji očistil vodní koupelí a slovem, aby sám sobě představil církev jako slavnou, jako takovou, která by neměla poskvrny ani vrásky, nýbrž aby byla svatá a bezúhonná.“ (Ef 5,26)

Proto jí zvláště ve mši svaté a svatém přijímání uděluje milosti, které potřebuje v různých okamžicích své historie. Mše svatá byla ohništěm vždy nových milostí v katakombách, později za vpádu barbarů či v různých dobách středověku, a tím je i dnes, aby nám dala sílu k odporu proti velkým nebezpečím. Přes smutné okamžiky současné doby můžeme pozorovat, že i duchovní život se utěšeně rozvíjí, často tam, kde bychom to čekali nejmeně.

Všechny tyto milosti nám přicházejí z eucharistického Srdce Ježíšova, které nám dalo mši svatou a svaté přijímání, jež nám dává každý den svou krev, svátostně prolévanou na oltáři. To právě pochopil Charles de Foucauld, jenž se modlil za obrácení muslimských krajů. A to také dnes chápou duše, které se celým srdcem modlí nebo dávají sloužit mše svaté za obrácení Ruska. Jediná kapka drahocenné Spasitelovy krve může znovuzrodit všechny nešťastné nevěřící, kteří bloudí stále víc a více a uvádějí do záhuby i jiné.

Na to se jistě dost nemyslí. Úcta k předražené Spasitelově krvi a hluboká bolest při pohledu, jak stéká na vzpurné duše, mohou mnoho přispět k naklonění eucharistického Srdce Ježíšova k jeho ubohým hříšníkům, ano, k jeho ubohým hříšníkům. Jsou opravdu jeho. A apoštolové, jako svatý Pavel, svatý František, svatý Dominik, svatá Kateřina Sienská a tolik jiných, milovali svého Spasitele natolik, že s ním bojovali za spásu duší.

Když myslíme na Kristovu lásku k nám, měli bychom umírat bolestí při pohledu, jak se duše vzdalují od jeho Srdce, od pramene jeho drahocenné krve. Vždyť on ji prolil za všechny, ať jsou jakkoliv vzdáleni, i za bolševiky, kteří se rouhají a chtějí všude smazat jeho jméno. Kéž na ně Pán při mši svaté vyleje znovu krev svého Srdce a všech svých ran, vždyť nechce smrt hříšníka.

Z toho vyplývá pro praktický život, že eucharistické Srdce Ježíšovo není nikterak předmětem prostoduché zbožnosti, nýbrž vznešeným příkladem dokonalého darování sebe sama, darování, které by v našem životě mělo být velkodušnějším každým dnem. Pro kněze by mělo každé proměňování při mši svaté znamenat pokrok v duchu víry, důvěry a lásky k Bohu a k duším. A pro věřící by každé svaté přijímání mělo být podstatně vroucnější než předešlé, protože každé v nás musí rozmnožit lásku, dokonaleji připodobnit naše srdce Srdci Páně a připravit nás, abychom jej dalšího dne přijali lépe.

Eucharistické Srdce Ježíšovo je často srdcem pohrdaným, opuštěným, zapomínaným, zneuctěným, a přece je to srdce, které miluje naše srdce, Srdce tiché, chtějící mluvit k našim duším, aby je naučilo znát cenu skrytého života a cenu darování sebe, velkodušnějšího každým dnem.

Slovo se stalo tělem, přišlo mezi své a svoji ho nepřijali. Blahoslavení jsou ti, kdo přijímají vše, co jim jeho milosrdná Láska chce dát a kteří svým odporem nekladou překážky

milostem, jimiž by osvěcovali jiné, méně omilostněné! Blahoslavení, kdo se po příkladu Pána každým dnem dávají velkodušněji skrze něho, v něm a s ním!

Jestliže je uprostřed nevěřících, i sebevíce vzdálených od víry, jediná duše ve stavu milosti, opravdu horlivá a nenáročná, jak byla duše otce Charlese de Foucaulda, duše, která přijímá vše, co jí chce eucharistické Srdce Kristovo dát, je nemožné, aby ihned nebo později nepřecházelo něco z jasů této duše na zbloudilé. Je nemožné, aby drahocenná krev jistým způsobem nestékala při mši svatě a neobmyla dnes nebo zítra alespoň v okamžiku smrti ony pobloudilé, kteří neodporují Božím vnuknutím, milostem, které je připraví k obrácení.

Reginald Garrigou-Lagrange:

Le Cour Eucharistique de Jésus et le don parfait de lui-meme, in: Vie Spirituelle, č. 29, 1931, s. 225-237.

Prevzato s laskavým svolením České dominikánské provincie z revue pro duchovní život Na hlubinu, č. 3, 1932. Pro lepší srozumitelnost mírně jazykově upraveno redakcí RTH.

■ ■ ■ KNIŽNÍ OKÉNKO

„Jan Twardowski (1915–2006, polský katolický kněz) jako kazatel a básník hledal vždy slova pro člověka důležitá. Slova vedoucí k tomu, co uzdravuje, co dává hodnotu, co dává řád vnitřnímu životu a vztahům s druhými lidmi. Zaměřoval se rád na slova, která v dnešním světě ztratila váhu, stala se nepopulárními nebo byla odložena jako nepraktická. Vyváděl je ze zapomenutí zpátky na denní světlo, a tím jim navracel evangelijní rozměr.“ To jsou slova editorky Twardovského textů, která uvádějí a naprosto přesně vystihují soubor krátkých brilantních zastavení nad dvanácti plody Ducha svatého v nové knize Dvanáct slov. Kniha je ideálním společníkem do týdne, který vyvrcholí Slavností Soslání Ducha svatého.

»Plody Ducha jsou dokonalosti, které Duch svatý v nás utváří jako prvotiny věčné slávy. Tradice Církve jich vypočítává dvanáct: „láska, radost, pokoj, trpělivost, shovívavost, vlídnost, dobrot, mírnost, věrnost, tichost, zdrženlivost, čistota“ (Gal 5,22–23).«

Katechismus katolické církve, č. 1832

V knize **Dvanáct slov – O plodech Ducha svatého** jsou zčásti otištěny zatím nepublikované úryvky z homilií přednesených P. Janem Twardowským v kostele sv. Josefa Snoubence ve Varšavě (známý též jako kostel sester vizitantek) v letech 1963–1987. Další texty pocházejí z více jak desítky Twardovského knih, které připravila k vydání editorka jeho textů Aleksandra Iwanowska. Mezi nimi je mimo jiné i kniha veršů. Úryvky ve verších uvádějí a uzavírají každou kapitolu a myslím, že správně od první stránky nabádají čtenáře, aby tuto knihu sebraných zamyšlení otvírali soustředění a naladění.

Láska

*Nelom nadarmo rukama nad světem vykoupeným
kalíšky sasanek široce ke slunci rozvité
pozemské starosti naše –
nicotné, a proto důležité
dráždivá bolest, aťsi jakákoli
vzdálená, a přec tak blízko přistála
vděčnost, přestože vaří se z mála*

*černý mravenec s bříškem rudohnědým
neplač, že nikdo ti nevtiskne mlaskavé políbení
každého překvapí láska, jež z tohoto světa není*

Možná ale nejde tolik o naladění na verše, jako spíše na vanutí Ducha svatého, na setkání s Bohem, na možnost hlubšího zamyšlení nad svým životem a nevyhnutelnost setkání s vlastním svědomím. Milovat, radovat se, ... být trpělivý, dobrý, věrný ... - kdo by nechtěl prožívat tyto emoce a vládnout těmito i dalšími vlastnostmi, které Duch svatý udílí ve svých plodech? Jenže... když se začítáme do Twardowského myšlenek, zjišťujeme, že není láska jako láska, a není radost jako radost. P. Jan nás vede za ruku skrze naše nejružnější zkušenosti, potřeby a touhy k objevování pravé podstaty pojmů, k uspořádání našich myšlenek a vnitřnímu objasňování našich hodnot a opravdových potřeb.

Zamyšlení nad jednotlivými pojmy – plody Ducha svatého – nám přinášejí mimo jiné definice tak známé z pohledu dnešního světa, které ale ukazují, že jsme pravý význam slov zapomněli, rozšířili či pozměnili, abychom mohli stále toužit po „lásce“ či „radosti“, ale nemuseli mít špatné svědomí z toho, že ve skutečnosti vlastně bažíme po něčem jiném.

»Slovo „milovat“ vyvolává v naší mateřštině představu vřelého citu, líbání se jako o život či romantické zamilovanosti. V hebrejštině ale nemělo nic společného s projevy emocí: znamenalo odpovědnost za druhého člověka. Uvažme toto: Je vůbec možné slibovat na věky emocionální vztah? Byl by to nesmysl. Láska je věc tajemná, neuchopitelná. V manželství se lidé zavazují ke společné odpovědnosti jeden za druhého, vzájemné péči, věrnosti, že se do smrti neopustí. Manželská láska není totéž co zamilovanost, je to těžká a nádherná práce. ...

Láska jako úsilí. Skutečnou lásku vždycky provází bolest nutnosti něco snášet. ... Skutečná láska opravdu bolí, protože je zcela nezištná.«

»Obecně lidé mají za to, že radost znamená vítězství nad utrpením. ... V duchu naší víry se pojmy radost a utrpení navzájem nevylučují. Radost lze prožívat i uprostřed utrpení, otevřené nebe lze zahlédnout i uprostřed trápení. Člověk ve spojení s Bohem má na zemi vnitřní pokoj, prožívá v nitru milost – i kdyby ho stíhaly nemoci a soužení. ...

Co je radost jako plod Ducha svatého? Radost, o které psal svatý Pavel v listu Galatánům, je radostí Ježíšovou: z toho, že přemohl smrt a že vstal z mrtvých. Radost, že každý, kdo se postaví na jeho stranu, vždycky jednou zvítězí, bez ohledu na to, jestli dosáhl nebo nedosáhl vlastních triumfů. Radost z toho, že Boží věc vždycky vítězí. Radost z toho, že Ježíš nikdy nezklame, že zvítězil nad satanem, že pokaždé zachraňuje. Radost z toho, že se o něho lze vždycky opřít, bez ohledu na to, co nás potkává. Radost Boží je radost Ježíše, který přináší světu spásu.«

Krůček po krůčku, objevováním jednoho plodu Ducha po druhém, se čtenář pomalu zamotává do vláken Boží lásky a rozmatává kdejaký šmodrchanec svého života. A přichází k již známému závěru... aby byly součástí našeho života pravé plody Ducha svatého, a vše dobré a hodnotné, co z nich pramení, musí být opravdovou součástí našeho života Bůh, a to se všemi svými náročnými požadavky. On přináší plody Ducha a Jeho plody nás k němu opět více přitahují. A krom nás také ty, se kterými se setkáváme a žijeme.

»Jan Twardowski jako kazatel a básník hledal vždy slova pro člověka důležitá. Slova vedoucí k tomu, co uzdravuje, co dává hodnotu, co dává řád vnitřnímu životu a vztahům s druhými lidmi«, píše se v úvodu knihy. Když jsem tato slova poprvé četla, přemýšlela jsem

... jak mohou jednotlivá slova a jejich výklad vést k uzdravení, jak mohou dávat řád? Když jsem knihu četla, některé promluvy byly přímo pro mě. Usadily se ve mně, působící menší neklid. Ne nepokoj vedoucí od Boha, ale neklid jako když zavibruje detektor, který něco našel. Šmodrchanec, který je třeba rozmotat, aby byl člověk k Bohu i k lidem opět blíž. Aby se stával lepším člověkem, krásnějším Božím dítětem. A texty této knihy v srdci naslouchajícího člověka vibrují a ukazují způsob, jakým uzlíky rozmotat. Uzdravují. Navrací řád.

- kazy-

■ ■ ■ PRO DĚTI

Milé děti,

znáte časopis Tarsicius? Je určený spíš pro kluky, hlavně pro ministranty. Myslím si ale, že by se spousta příspěvků líbila i holkám. Najdete ho v nabídce časopisů nejen v našem kostele, může se i objednat k pravidelnému odběru.

Název je podle jména jednoho statečného kluka Tarsicia, který měl tak moc rád Pána Ježíše, že se už ve dvanácti letech stal mučedníkem:

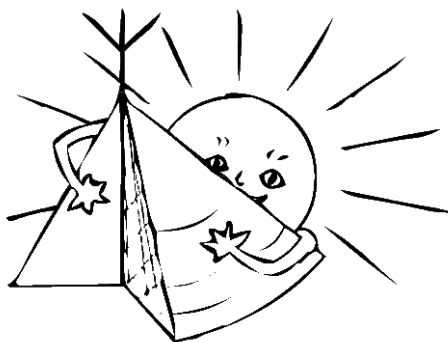
Narodil se v roce 188 ve městě Tarsu (odtud Tarsicius) a zemřel 14. 8. 200 v Římě.

Pocházel z rodiny váženého římského občana. Spolu se svými rodiči uvěřil v Pána Ježíše a přijal křest. Když mu zemřeli rodiče, staral se o něho strýček, který bydlel v Římě. Byla doba velkého a krutého pronásledování církve. Aby se nebál, musel být chytrý, mít postřeh a velikou lásku k Ježíši, kterému chtěl z celého srdce sloužit.

Křesťané se tehdy i s papežem Štěpánem I. museli ke slavení mše svaté scházet tajně. Ti, kteří Ježíše neznali, poznávali jeho lásku z chování těch, kteří v něho věřili. Zajatí křesťané své křesťanství netajili. Byli ochotni přijmout i mučednickou smrt s radostným vědomím, že se po smrti setkají s Ježíšem v nebi. Vězení byla tehdy plná věřících křesťanů. Jedna skupina, která byla právě odsouzena k smrti, chtěla ještě naposledy před svou popravou přijmout Ježíše v eucharistii. Podařilo se jim poslat tajnou zprávu biskupovi. Nikdo z dospělých se nemohl k uvězněným křesťanům dostat, aby je povzbudil a přinesl jim poslední posilu před smrtí – Tělo Kristovo – Eucharistii. Kněze nebo jáhna by římsští vojáci odhalili a okamžitě by byl zatčen a popraven.

Po jedné mši svaté sloužené v katakombách – podzemních pohřebištích – kde se křesťané tajně scházeli, se biskup zeptal: „Kdo má odvahu donášet uvězněným svaté přijímání?“ Hlásil se Tarsicius: „Otče, pošli mne, jsem ještě malý, mě nikdo nebude podezřívát. Já jim určitě proklouznu!“

Biskup nakonec souhlasil. Tarsicius dostal pouzdro s Eucharistií, pověsil si ho na krk a schoval pod košili. Stal se pravidelným návštěvníkem vězňů. Podařilo se mu skamarádit se s jedním důstojníkem císařovy stráže, který byl tajným křesťanem. Ostatní dozorcí a vojáci

si na Tarsicia tak zvykli, že jim vůbec nebylo podezřelé, proč do vězení chodí. A on přitom zajatcům pašoval Pána Ježíše. Tajně na prsou v malé schránce.

Jednou, jakmile vyšel z města Salarskou branou, potkal rozdováděné kamarády. Zvali ho, aby si s nimi šel hrát. Tarsicius ale s díky odmítl, že má práve nějakou povinnost. „Proč seš tak vážný?“ - „Proč nemáš čas?“ - „Co to schováváš pod košilí?“ - vyzvídal jeden kamarád. „To je mé tajemství!“ - odpověděl Tarsicius. „Ukaž!“ - křičeli kluci. „Ne!“ Řekl rázně. Ale

kluci byli stále zvědavější a drzejší a nechtěli ho pustit. Nakonec jeden zvolal: „Je to křesťan!“

Tarsicius se jim vysmekl a utíkal. Kluci hned za ním. Začali házet kameny. Jeden ho zasáhl do hlavy a Tarsicius upadl. Když ho dohonili, mlátili ho hlava nehlava. Přidali se i kolemjdoucí. Tarsiciovi blesko hlavou: „Když ne sebe, musím zachránit Pána Ježíše. Zabránit jeho zneuctění za každou cenu!“ Pevně svíral pouzdro s Eucharistií. Surově do něj kopali a snažili se mu schránku sebrat. Nepovolil. Byl těžce raněný. Naštěstí se zde objevil jeho známý důstojník ze žaláře. Rozehnal rozbouřený hlouček s tím, že prý chlapce osobně předá k potrestání. Vzal ho do náručí a odnesl k sobě domů. Tarsicius mu z posledních sil předal schránku s proměněnými hostiemi a pověřil ho úkolem donést svaté přijímání uvězněným. Pak on sám z rukou vojáka přijal Pána Ježíše v Eucharistii a zemřel. Důstojník pak splnil jeho úkol. Křesťané Tarsiciovo zbité tělo s velkou úctou pohřbili v katakombách.

Zpráva o jeho statečnosti se v Římě rychle roznesla a úcta k němu se pak šířila po celém kraji. Bylo mu teprve 12 let. Obětoval svůj život, aby nebyl zneuctěný Pán Ježíš proměněný v Eucharistii. Je pohřbený v katakombách na Via Appia.

Tarsicia křesťané označili za svatého. Stal se prvním mučedníkem Eucharistie.

Je hlavním patronem ministrantů, lidí, kteří nosí Eucharistii nemocným, a křesťanů, kteří poprvé přistupují k 1. svatému přijímání. Jeho atributem je proměněná hostie.

Všichni obdivujeme jeho odvahu, statečnost a lásku k Pánu Ježíši. Můžeme jej prosit, aby nám pomáhal být také tak statečnými a odvážnými mladými křesťany jako byl on.

Děti, přeji vám krásné prázdniny, hodně křesťanské odvahy a statečnosti!

Lída

■ ■ CO SE CHYSTÁ PRO DĚTI

■ Nedělní dopoledne plné dětských knih

Milé děti každého věku! Máte doma knížky, které již znáte nazpaměť a víc nebudete číst, nebo ze kterých jste již vyrostly? Přijďte je **swapnout** (to je darovat a/nebo vyměnit) **v neděli 11. června** po dopoledních bohoslužbách do kavárny. Vámi darované knihy je možné předat kdykoliv Lídě, knihovnici Kateřině, nebo přinést s sebou přímo v neděli 11. června po bohoslužbách do kavárny a hned si vybrat a odnést jiné.

Nebo si knihy raději jen půjčujete? **Farní knihovna má pro vás mnoho zajímavých nových knih k zapůjčení** – a v neděli si je v kavárně můžete všechny prohlédnout a tu pravou vzít s sebou na prázdniny. Karmelitánské nakladatelství přislíbilo překvapení a žádný milovník knížek by tak neměl tuto neděli odcházet s prázdnou.

■ **Pouť k Pražskému Jezulátku**

V pondělí **12. června** na poděkování za uplynulý školní rok. Od 16 hodin zde bude P. Karel sloužit děkovnou mši svatou. Sraz před farou v 15 hodin nebo v 15.50 před kostelem Panny Marie Vítězné v Karmelitánské ulici. Po mši svaté dostanou děti, které chodí na náboženství, vysvědčení. Doprovod dětí od strašnické fary a zpět bude zajištěn.

■ ■ **PRÁZDNINOVÉ AKCE PRO DĚTI**

■ **Letní tábor**

v termínu 31.7. - 11.8.2023 vyrazíme do Bratrouchova, který se nachází v západních Krkonoších v blízkosti Jilemnice.

Všechny přihlášky jsou vyvěšeny jak na nástěnce v kostele, tak na internetových stránkách farnosti.: <http://www.farnoststrasnice.cz/doky/prihlaska-tabor-2023.pdf>

Tábory už pilně připravujeme a těšíme se na všechny děti, které s námi vyrazí.

V případě dotazů mě neváhejte kontaktovat na email: dvorahana@seznam.cz nebo tel. 702 077 057.

Moc se na všechny děti těšíme

Hanka Dvořáková a ostatní vedoucí

■ ■ **NÁBOŽENSTVÍ VE ŠKOLNÍM ROCE 2023/24**

předškolní děti	úterý	16.00
1. – 2. třída	pondělí	16.00
2. – 3. třída	úterý	16.00
4. – 5. třída	středa	16.00
6. – 9. třída	čtvrtek	16.00

1.-5. třída začíná hned první týden od 4. září, 6–9. třída akademicky od října
Na všechny děti se těší

katechetky Radka a Lída a P. Karel

■ ■ **MLÁDEŽ**

Máš otázky ohledně víry? Chceš se bavit o víře? Nebo jenom poslouchat? Rozšířit si obzory? Poznat někoho nového? Přijď mezi nás. Setkáváme se každou sudou nedělí od 19 hod.

Anička Kafková

■ ■ ■ PROGRAM FARNOSTI NA ŠKOLNÍ ROK 2023/2024

Bohoslužby v našem kostele	pondělí–pátek	18.00
	sobota	7.00, 18.00
	neděle	7.00, 9.00, 10.30, 18.00
Příležitost ke svátosti smíření, osobní rozhovor s knězem	půl hodiny přede mši sv. nebo dle domluvy	
Návštěva nemocných	dle domluvy s knězem	
Živý růženec	první pondělí v měsíci po mši sv.	
Adorace se zpěvy z Taizé	třetí pátek v měsíci po mši svate	
Výuka náboženství	předškolní děti	úterý 16.00
	1. – 2. třída	pondělí 16.00
	2. – 3. třída	úterý 16.00
	4. – 5. třída	středa 16.00
	6. – 9. třída	čtvrtek 16.00 (od října)
Příprava dospělých na křest	v pondělí po mši sv.	
Příprava dětí ke svatému přijímání	Kromě výuky náboženství začne kurz od jara v pátek odpoledne spolu s rodiči.	
Příprava na biřmování dospělých	v pondělí po mši sv.	
Příprava na svátost manželství	dle domluvy s knězem; je nutné včas dojednat	
Křest dětí – příprava rodičů	příprava a termín dle domluvy s knězem	
Farní knihovna půjčuje	Středa	16.45 – 17.45
	neděle	10.00 – 11.30
	1. neděle v měsíci	8.00 – 11.30 v kavárně
Skupina KAAOKAZHATIA	zkoušky v neděli od 9.15	
Dětská schola (Malá Kalča)	Zkoušky v pondělí odpoledne	
Chrámový sbor Cantus amici	zkoušky v pondělí od 19.30	
Mateřské centrum	středa od 9.30 do 12.00	
Setkání seniorů	každé druhé úterý v měsíci od 9.30	
Vycházky seniorů	4. úterý v měsíci dle dohody	
Farní kavárna	neděle 8.00 – 12.00	
Úklid kostela	pondělí od 12.30	

Srdečně zveme další farníky k zapojení se do farního života. Zvláště uvítáme všechny, kdo by byli ochotni nabídnout pomocnou ruku – v knihovně, ve schole, ve farní kavárně, při úklidu kostela.

Štěstí, které chodí po světě

Co je radost jako plod Ducha Svatého?

Radost, o které psal svatý Pavel v listu Galaťanům, je radostí Ježíšovou: z toho, že přemohl smrt a že vstal z mrtvých.

Radost, že každý, kdo se postaví na jeho stranu, vždycky jednou zvítězí, bez ohledu na to, jestli dosáhl nebo nedosáhl vlastních triumfů. Radost z toho, že Boží věc vždycky vítězí.

Radost z toho, že Ježíš nikdy nezklame, že zvítězil nad satanem, že pokaždé zachraňuje.

Radost z toho, že se o něho lze vždycky opřít, bez ohledu na to, co nás potkává.

Radost Boží je radost Ježíše, který přináší světu spásu.

Bůh nedává radost proto, abychom se do ní uzavřeli a bezpečně schoulili, ale abychom prožili i štěstí, které chodí po světě.

Dvanáct slov – O plodech Ducha Svatého,
Karmelitánské nakladatelství 2023

Vydává farnost u kostela Neposkvrněného početí Panny Marie

Praha – Strašnice

Ke Strašnické 1000/10, 100 00 Praha 10

tel.: 274 782 480

e-mail: k.koci@gmx.com

www.farnoststrasnice.cz

zpravodaj@farnoststrasnice.cz